

ske. At ville berøve et Menneske som Emanuel Friheden, at ville spærre ham inde og gøre ham til en gal Mand! Noget saa oprørende! Saa skændigt! . . . Men det skal heller aldrig i Evighed ske! Jeg har dog vel ogsaa et Ord at sige, saa længe Emanuel bor under mit Tag! Og vi To skilles fra nu af ikke mere!“

Hun fortsatte sin Gang, og der var i nogen Tid Tavshed mellem de to Veninder. Ragnhild sad tilbagelænet og drejede paa sin Parasol, mens hendes Blik ufravendt hvilede paa dens Dupsko, som hun borede ned i Sandet.

„Saa er din Broder vel altsaa ogsaa til Møde nu,“ sagde hun omsider og ligesom med Overvindelse.

„Naa, saa det interesserer dig dog! — Nej, det er han ikke.“

Ragnhild saa' op.

„Var det da ikke i Dag, han vilde tale?“

„Jo, men først i Aften ved Diskussionsmødet, naar Ordet bliver givet frit.“

„Naa saadan! — Tror du, der er Noget om, hvad jeg hørte en Fisker sige i Dag, at man vil nægte ham at udtale sig?“

„Aa, det vover de ikke! Hvad vilde det desuden hjælpe? De vil dog ikke dermed kunne